

Een zending zet je niet 'tussen haakjes'

De Protestantse Kerk wil vastleggen dat de door haar uitgezonden vrijgevestigde geestelijk verzorgers námens de kerk actief zijn. De bezwaren die geestelijk verzorgers daartegen hebben geuit in het 'ND', zijn niet terecht.

Richart Huijzer © 19 juni 2020

Het wordt de geestelijk verzorger toevertrouwd met mensen over hun levensvragen te spreken.

(beeld istock)

Onze minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft de mogelijkheid geopend voor geestelijk verzorgers om niet alleen binnen zorginstellingen werkzaam te zijn, maar ook bij de mensen thuis te komen. Daartoe heeft de minister een bekostigingsregeling ontworpen, nu nog van tijdelijke aard, maar er komt met zekerheid een definitieve regeling. Het is fantastisch dat het kabinet dit mogelijk heeft gemaakt. Nu komt er meer en meer ruimte om mensen thuis te bezoeken. Dan gaat het om bezoek aan mensen die te kampen hebben met levensvragen. In eerste instantie voornamelijk gericht op

ouderen, waarmee de minister handen en voeten geeft aan de overheidsprogramma's 'Eén tegen eenzaamheid' en 'Langer Thuis', stuk voor stuk belangrijk om de samenleving sterker te maken. Dit initiatief vindt dan ook brede steun in de Tweede Kamer.

kwaliteit

De minister stelt wel voorwaarden aan de inzet van geestelijk verzorgers in de thuissituatie. Eén daarvan is de kwaliteitsborging. Om de kwaliteit van dit werk op peil te houden, verplicht de minister elke geestelijk verzorger (in de eerstelijns zorg) om ingeschreven te staan bij het beroepsregister voor geestelijk verzorgers, dat wordt beheerd door de Stichting Kwaliteitsregister Geestelijk Verzorgers (SKGV). De SKGV toetst de kwaliteit op twee niveaus. Uiteraard wordt er gekeken naar de bekwaamheid. Beschikt men over de juiste opleiding voor dit belangrijke werk? Maar dat is voor geestelijk verzorgers niet het enige kwaliteitscriterium. Essentieel is ook de bevoegdheid van een geestelijk verzorger. En de Protestantse Kerk in Nederland verleent die bevoegdheid door geestelijk verzorgers een kerkelijk ambt (van predikant) te geven en een 'zending' mee te geven.

'Een geestelijk verzorger neemt zijn eigen levensovertuiging serieus.'

Het gaat hier niet zozeer over een papiertje dat je nu eenmaal moet bezitten, maar om de borging dat een geestelijk verzorger zich verhoudt tot zijn eigen levensbeschouwing en dat hij die ook onderhoudt. Dat is nodig, want het wordt je immers toevertrouwd met mensen over hun levensvragen te spreken, over de zin van hun bestaan. Dat kun je alleen goed doen indien je als geestelijk verzorger je eigen levensbeschouwing doorleeft, serieus neemt en onderhoudt. Door als predikant-geestelijk verzorger je collega's te ontmoeten in de werkgemeenschap voor predikanten, door je te laten voeden samen met je collega's vanuit een rijke traditie. Dat is geen verplichting, maar een welkome voedingsbron voor je werk. Daarom zet je je zending vanuit de kerk ook niet 'tussen haakjes', zoals de auteurs die woensdag hun visie gaven op geestelijke verzorging letterlijk doen. En

daarom beseft je ook dat een zending en je ambt niet iets is wat je 'ooit' kreeg, maar wat je dagelijks nodig hebt om cliënten en patiënten te ondersteunen.

huiswerk

De minister geeft er blijk van goed te beseffen hoe belangrijk levensbeschouwelijke diversiteit is in deze zorg aan mensen thuis. Zodat mensen een keuze hebben en weten met wie zij in zee willen gaan. Dat betekende huiswerk voor de zendende instanties, onder meer de kerken. De Protestantse Kerk in Nederland heeft dat signaal opgepakt. De synode kan het vandaag mogelijk maken ook voor het werk in de eerste lijn een zending aan haar predikanten-geestelijk verzorgers toe te vertrouwen.

Dr. Richart Huijzer is voorzitter Werkgroep Pastoraat en Gezondheidszorg van de PKN, en voorzitter Centraal Interkerkelijk Contact in Overheidszaken – Gezondheidszorg (CIO-G).